

zaplacením tohoto pojistného získal Antonín K. předepsanou čekací dobu 60 příspěvkových měsíců a že proto neobstojí ani rozhodnutí Úřadovny Všeobecného pensijního ústavu z 29. března 1935, ani rozhodnutí pojišťovacího soudu ze 17. června 1935, č. Cp II 111/35-4, že vdova a sirotek nemají nároku na žádané důchody, které mají jemu podle žaloby padnouti k tíži.

Celá tato obrana je bezúčelná a právem se s ní odvolací soud věcně nezabýval, důkazy o ní nabízené nepřipustil a k připuštěným nehleděl, neboť rozhodnutí o nárocích vdovy a sirotka po pojištěném zaměstnanci Antonínu K. náleží podle zákona 26/1929 Sb. z. a n. výhradně pojišťovacímu ústavu a napaden-li jeho výměr, pojišťovacímu soudu, a řádný soud není oprávněn přezkoumati rozhodnutí pojišťovacího ústavu nebo soudu vydaná v mezích jejich zákonné působnosti.

Pod totéž právní hledisko spadá i námitka a vývody dovolací žádosti, že řádný soud nemůže pro své rozhodnutí převzítí skutkový stav rozsudku pojišťovacího soudu pro různost stran v obou sporech, neboť, a to třeba zdůrazniti, odvolací soud nepřejímá skutkový stav rozsudku pojišťovacího soudu, nýbrž jeho konečné rozhodnutí, a tím je vázán.

Neopodstatněny jsou také vývody dovolací žádosti o potřebě řádného zjištění, zda platy žalovaného měly býti účtovány předem na dlužné pojistné za Antonína K. na dobu před přihláškou, neboť rozhodovati o tom náleží výhradně pojišťovacímu ústavu — úřadovně Všeobecného pensijního ústavu — a přezkoumati jeho výměr podle § 133 zemskému úřadu.

Čís. 16760.

Oddelný veriteľ, ktorý dal zvláštnu podstatu poistiť bez príkazu (súhlasu) správou konkurznej podstaty, nemôže požadovať, aby z tejto poistnej smluvy ním platené poistné prémie boli mu nahradené ako pohľadávka proti podstate.

(Rozh. z 11. februára 1938, R IV 14/38.)

Súd prvej stolice zakázal vykonanie usnesenia veriteľského výboru, aby správca konkurznej podstaty vyplatil dvom oddelným veriteľom po 4.000 Kč à conto poistného, ktoré títo zaplatili za poistenie zvláštnej podstaty. Rekurný súd usnesenie súdu prvej stolice zmenil a uložil správcovi konkurznej podstaty, aby vyplatil dvom oddelným veriteľom po 4.000 Kč uznávši, že tieto pohľadávky sú pohľadávkami proti podstate podľa bodu 1 § 49 konk. zák.

Na jvyšší súd na rekurz správcu konkurznej podstaty usnesenie rekurného súdu zmenil a obnovil usnesenie súdu prvej stolice.

D ô v o d y:

Názor rekurzného súdu nie je správny. Poistné prémie ako útraty, spojené s udržovaním zvláštnej konkurznej podstaty boli by pohľadávkou proti tejto zvláštnej podstate v pomere k poisťovacej spoločnosti, keby smluvu bol býval uzavrel správca konkurznej podstaty, alebo by bol býval pokračoval v poistnej smluve uzavrenej medzi úpadcom a medzi poisťovacou spoločnosťou ešte pred uvalením konkurzu.

Podľa zisteného stavu veci poistné smluvy uzavrely T. banka a S. banka dotyčne predmetov patriacich do konkurznej podstaty, na ktoré majú pomenované banky zvláštne uspokojovacie právo vyčerpávajúce — podľa ich tvrdení — celú odhadnú hodnotu tejto zvláštnej podstaty. Ich nárok však, bez preukázania toho, že správca konkurznej podstaty osvojil si tieto smluvy, nie je pohľadávkou proti podstate podľa § 49 bodu 1 konk. por.

Z toho, že by bolo povinnosťou správcu konkurznej podstaty poistiť túto zvláštnu konkurznú podstatu, by mohla plynúť len jeho zodpovednosť voči veriteľom, keby z nepoistenia nastala škoda, nie však jeho povinnosť, aby zaplatil podľa § 49 konk. por. poistné prémie z poistných smlúv, ktoré uzavreli dotyčne tejto zvláštnej podstaty veritelia oprávnení na zvláštne uspokojenie, keď nie je preukázané, že poistenie takto previedli na úpravu a so súhlasom konkurzného komisára a správcu konkurznej podstaty a že tak platili prémie namiesto správcu konkurznej podstaty.

Preto bolo rozhodnuté, ako je uvedené v rozhodujúcej časti tohoto usnesenia.

Čís. 16761.

Zamestnancovi, ktorý dostal pred nastúpením dovolenej výpoved' (§ 26, odst. 6, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.), neprislúcha peněžitá náhrada za nevyužitú dovolenú, ak o ňu za trvania výpovednej lehoty nepožiadaval.

(Rozh. zo 16. februára 1938, Rv III 34/38.)

Žalobník zamestnaný bol od 1. júna 1936 u žalovaného ako účtovník. Dňa 1. apríla 1937 dostal výpoveď k 30. júnu 1937. — Žalobou domáhal sa medzi iným peňažnej náhrady za nevyužitú dovolenú.

Súd prvej stolice žalobníkovi peňažnú náhradu prisúdil, o d v o l a c í súd jeho rozsudok zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. D ô v o d y: Nesporné je, že žalobník dostal výpoveď dňa 1. apríla 1937 k 30. júnu 1937 a že mu v dôsledku toho, že sa jeho pracovný pomer skončil dňom 30. júna 1937, podľa odst. 1 a 6 § 26 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. prislúcha dovolená na dva týždne. Žalovaný právom poukazuje na ustanovenie odst. 1 § 27 cit. zák., že ak zamestnanec nevyužil